Don't Think Twice, It's All Right

On Septembrie 14, 2015

Depășește-ți limita cunoașterii experimentale într-un proces al introspecției și regăsirii de sine, privilegiind acceptul celorlalți de a fi martori la evoluția ta.

Exista ceva ascuns în mine, necontenit același, mai profund trăit la nivelul raportului dintre "Think Twice" și "It's All Right". Ceva inclus într-o succesiune de întrebări formulate pe baza relațiilor dintre o superioritate resemnată și o formă de luciditate profundă. Şi asta, poate fiindcă am adăugat la trăitul meu anumite întrebări și răspunsuri circumscrise raportului dintre sentiment și rațiune prin intermediul unei formulări de luciditate profundă: "Orice te face să te simți altfel, contează prin felul în care te raportezi la experiența ta de a fi independent de clișeele unei existențe standardizate între entertainment și kitsch".

Era ceva neelucidat, crescând automat în mine în contact cu o energie de neînfrânt, sub puterea unui amestec de impulsuri și condiționări regulate, cu ajutorul unei legi de distribuție a tăcerilor, strigătelor și însingurărilor - pe care un pictor splendid ca Salvador Dali le-ar însera în creațiile sale neasemuite printr-un fel de confruntare între bine și rău. O confruntare trecută prin lentila unui ethos care nu face decât să încorseteze și să omoare sufletul. "It ain't no use to sit and wonder why.."

Privește în tine însuți, omule de rând, dar cum o face pictorul, mai din apropiere, apoi din depărtare, străbătut de suma reflecțiilor apărute în câmpul unei puteri progresive - de tipul celei care se degajă dintr-un soi de imaginar care confecționează realitatea în funcție de proiecția ta în timp, sub bagheta magică a ideilor preconcepute. Dacă poți, apropie-te de o concepție nouă a identității în felul în care filosofii își părăsesc adăposturile întunecoase, una care ar putea fi socotită, în chip primejdios, eretică în alte timpuri: "It ain't no use in turnin' on your light". Şi poate vei regăsi acea dimensiune a personalității care îți transcende limitele aparenței.

Leadership: Cum îți exprimi unica experiență de a fi părtaș multiplelor confruntări cu tine însuți din perspectiva unei trăiri care conține condițiile unei apropieri de viziunea unei lumi părăsite, iremediabil abandonate unei așteptări fără de sfârșit?

Numai un Shakespeare, acest ansamblu de sensibilitate și noblețe spirituală care desparte orice tip de caractere prin minuțiosul simt de evaluare, ar fi putut să mă deslușească printre firele zbuciumatelor mele tentative de ascensiune spre o cunoaștere de sine mai profundă. „Still I wish there was somethin' you would do or say."

Shakespeare, așa cum îl descrie Taine, smulge din viața omului un fragment, câteva fibre fremătânde din adâncul concepției sale complexe, din semiviziunea sa colorată, și ni le arată. Din aceste fărâme ne rămâne să ghicim restul. În spatele fiecărui cuvânt este un întreg tablou, o atitudine, un lung raționament prescurtat, o grămadă de idei care mișună. "It ain't no use in callin' out my name."

Şi iată-mă depășind limita cunoașterii experimentale, într-un proces al introspecției și regăsirii de sine, privilegiind acceptul celorlalți de a fi martori la evoluția mea, prin prisma posibilității de a fi "ghicit" prin colțurile deschise ale prelatei de camuflaj numite generic: osândirea de sine. Era ca și cum aș fi fost prizonierul unei lumi închise, iremediabil abandonate unei așteptări fără de sfârșit: trebuia să-mi accept vina de a cuprinde o întreagă cunoaștere, fără să o pot împărtăși lumii decât prin însăși înstrăinarea mea de lume.

Prin văpaia privirilor necunoscute, să reușesc să-mi personalizez raportarea la ceea ce nu eram - dar aș fi putut fi, când în mine se exercitau demonstrativ ciocniri ale formațiunilor de rezistență și protecție, alimentând reținerile față de o așa zisă evidență a propriei puținătăți. Asta era echivalentul unui "I'm walkin' down that long lonesome road / Where I'm bound, I can't tell".

Leadership: Poți să-ți dovedești relevanța în fața experienței de a fi tu însuți, prin prisma posibilității de a fi rodul unui „systematic search and investigation" inclus în condițiile unei cunoașteri care începe cu ideea de "examinare din exterior" ?

Felul de a te raporta la o examinare din afară, la privirile străine ațintite asupra ta uneori cu aspră acuitate, în funcție de tendințele de te refugia în niște convingeri de ordin inferior sau superior, se revendică în leadership de la transparență la opacitate.

Transparența se produce atunci când te situezi sub lumina clară a rațiunii, devenind o profundă oglindă a ceea ce vor ceilalți să vadă la tine. Opacitatea este ceea ce nu se vede la tine când te opui realității care există prin tine, sau când te opui avântului spre înfăptuirea unui rost existențial, evidențiind astfel trăsăturile definitorii ale unei personalități îndoielnice.

A ști să te evaluezi prin prisma a ceea ce strălucește sau apune în tine, sub puterea unui amestec de impulsuri și condiționări regulate care adesea opun rezistență la schimbare, este o virtute pe care mulți dintre lideri se chinuie să o dobândească.

Iar prin disponibilitatea de a fi receptiv la ceea ce comunici prin „închiderea în sine", prin ceea ce transmiți în încercarea de a depăși limita cunoașterii experimentale, devii mai mult decât ceea ce știi despre tine. Devii o variantă mai bună în rezultatele de căutare ale celorlalți - un rezultat care ține mai mult de ceea ce ei regăsesc la tine în ei înșiși.

Leadership: Poți să-ți dovedești relevanța în fața experienței de a fi tu însuți, prin prisma posibilității de a fi rodul orientării pe care o dă revelația unei noi perspective asupra realității care formează jurnalul intim-subiectiv al vieții tale?

Care este fragmentul pe care ceilalți îl pot smulge din viața ta, acele câteva fibre fremătânde din adâncul concepțiilor tale complexe? Ce anume pot să ghicească ei la tine și care să-i ajute în dezvoltarea personală?

Convingerile care te limitează, izvorâte adesea dintr-un sentiment de neputință sau revoltă, din acel sentiment obscur al ruperii de lume, datorate poate și fricii de ceea ce nu știi despre tine, sau dimpotrivă, de ceea ce ți s-a revelat în vreun fel anume, continuă vreme îndelungată să păstreze în sufletul tău o poziție de neutralitate față de modul cum te percep ceilalți.

Leadershipul, venind în prelungirea propriei evaluări realizate de ceilalți, se poate măsura după modul în care îți transcenzi limitele aparenței. Să treci dincolo de ceea ce te limitează, prevenind resemnarea superiorității datorate atașamentului față de un concret care te face neputincios în acceptarea emoțiilor proprii.

Un om poate fi superior prin ceea ce se numește „stagnare" numai atunci când trezește în ceilalți o emoție care îi avertizează în privința eventualelor efecte adverse ale orientărilor spre autorealizare.

Relevanța ta în fața experienței de a fi tu însuți ține foarte mult de felul în care percepi schimbarea realității ca fiind produsul unei cunoașteri demonstrative prin care se

generează, validează și comunică puterea ta de a fi unic, autentic.

Don't Think Twice, It's All Right evidențiază disponibilitatea de a fi receptiv la ceea ce comunici prin „închiderea în sine", prin ceea ce transmiți în încercarea de a depăși limita cunoașterii experimentale. Poți să devii mai mult decât ceea ce știi despre tine, chiar un om superior, atunci când ceilalți îți constată „defecțiunile" și prin aceasta reușesc să le remedieze pe ale lor.

Dacă vrei ca leadershipul tău să ia un avânt fără precedent, depășește-ți limita cunoașterii experimentale într-un proces al introspecției și regăsirii de sine, privilegiind acceptul celorlalți de a fi martori la evoluția ta.

* Notă: Bob Dylan - Don't Think Twice, It's All Right

Source: https://neculaifantanaru.com/dont-think-twice-its-all-right.html